

שִׁיעוּרֵי חֵינוּךְ

מֵרֵאשׁ הַיְשִׁיבָה שְׁלִיט"א

עֲצוֹת פְּרָקְטִיּוֹת וְהַדְרָכָה לְהוֹרִים, מְלַמְדִים, מְחַנְכִים וּמְחַנְכוֹת

פְּרִשְׁת לך לך
שְׁנַת תשפ"ד

גליון
ל

שִׁיעוּרֵי חֵינוּךְ

יום חמישי פרשת ותרנו ה'תשפ"ג - קורת ברסלב - ליבערטי יע"א

• ילדים שאין להם מסגלות לשבת

הַיְלָדִים הַבְּרִיאִים, אֲנִי לֹא מֵאֲשִׁים אֶת אַף אֶחָד שֶׁהֵם מְתַנְהֵגִים כְּךָ.

הוֹרִים לֹא יוֹדְעִים שֶׁכֶּהֱם יְלָדִים

תְּלַמּוּד תּוֹרָה וּבֵית חֲנוּךְ צְרִיכִים לְהִיּוֹת סְגוּרִים; זֶה לֹא יָכוֹל לְהִיּוֹת פְּתוּחַ לְרוּחָהּ שֶׁכָּל אָבָא אוֹ אִמָּא יְכוּלִים לְהִגִּיעַ מְתִי שֶׁהֵם רוֹצִים. כִּי סֵתֶם הוֹרִים כְּשֶׁהֵם רוֹאִים אֶת שְׂיֻלְדֵים קוֹפְצִים וְצוֹעְקִים, הֵם חוֹשְׁבִים שֶׁהַמְּלַמְדִים וְהַמּוֹרֹת הֵם לֹא נוֹרְמָלִים... הוֹרִים לֹא יוֹדְעִים שֶׁכֶּהֱם יְלָדִים הֵם יְלָדִים, שֶׁכֶּהֱם מְתַנְהֵגִים יְלָדִים בְּרִיאִים.

הַלַּחץ בְּמִסְבַּת חֲמֵשׁ

בְּכָל הַמוֹסְדוֹת יֵשׁ לְמְלַמְדִים לַחץ אֲדִיר לְפָנָי שֶׁעוֹשִׂים 'סְעוּדַת חֲמֵשׁ'. עֲבַדְתִּי בְּמוֹסֵד, רְאִיתִי מְקֻרָב אֶת מָה שֶׁעוֹשִׂים עִם הַיְלָדִים לְפָנָי מִסְבַּת חֲמֵשׁ, מִמֶּשׁ מִיְסָרִים אוֹתָם פְּשׁוּטוֹ כְּמִשְׁמְעוֹ, כְּמוֹ שֶׁעוֹשִׂים עִם אֲנָשִׁים שְׂרוֹצִים לְבֹא לַעֲבֹד בְּצָבָא, שֶׁמִּפְחִידִים אוֹתָם בְּפִתְאוּמִיּוֹת, וְהֵם צְרִיכִים לַעֲמֹד, אֲסוּר לְזוּז, אֲסוּר לְנִשֵּׁם.

לְמָה עוֹשִׂים כֵּן לַחץ? כִּי מִפְחִידִים מֵהַהוֹרִים, שֶׁאֵם אֶחָד הַיְלָדִים יִצְחַק בְּאֲמִצַּע הַמַּעֲמָד, אוֹ שֶׁאֶחָד הַיְלָדִים יִבְרַח מֵהַבִּמְה, הַהוֹרִים יִסְתַּכְּלוּ עַל הַמְּלַמֵּד שֶׁהוּא לֹא מְצַלַח, וְלִכְּן מִפְחִידִים מְאֹד אֶת הַיְלָדִים, הַעֲקָר שֶׁהִתְמוּנָה תִּרְאָה טוֹב, שֶׁכָּל הַיְלָדִים יַעֲמְדוּ יִשָּׁר וְיִפְּהוּ, וְשִׁכּוּלָם יֵאָמְרוּ שֶׁהִתְלַמּוּד תּוֹרָה נִפְלָא מְאֹד'...

הַיּוֹם יֵשׁ אֲרֻגוּנִים שֶׁמְלַמְדִים אֲבָרְכִים וְנָשִׁים אִיךָ לְהִיּוֹת מְחַנְּנָה אוֹ מְחַנְּכָת, וְקוֹרָה הַרְבֵּה פְּעָמִים שֶׁאֲחָרֵי שִׁיּוֹשְׁבִים בְּשִׁמּוּנָה עֲשׂוֹר הַשְּׁעוּרִים, שֶׁכָּל שְׁעוֹר אוֹרֵךְ שְׁעָה, מִתְחִילִים לְצִיַּת אֶל מָה שֶׁשְּׁמַעוּ בְּשְׁעוּרִים, שֶׁעֲכָשׁוּ צְרִיכִים לְהִתְעַלֵּם, עֲכָשׁוּ צְרִיכִים לְצַעֵק, עֲכָשׁוּ צְרִיכִים לְבַזּוֹת, וְשׁוֹכְחִים לְגַמְרֵי שִׁישׁ מִשָּׁג שֶׁל בּוֹרָא לְעוֹלָם, יֵשׁ יְהוּדִי, יֵשׁ נִשְׁמָה, וְיֵשׁ לְאֲנָשִׁים רְגָשׁוֹת.

סֵתֶם אֲנָשִׁים מִתְעַצְבְּנִים מִיְלָדִים

הַרְבֵּה פְּעָמִים כְּשֶׁעוֹלִים אֲנָשִׁים לְיִשְׁיבָה וְהֵם רוֹאִים אִיךָ שֶׁהַבְּחוּרִים עוֹשִׂים מֵהַפְּכוּת, קוֹפְצִים, רְצִים עַל הַשְּׁלַחְנוֹת, אֵם הוּא לֹא מְגִיד שְׁעוֹר הוּא יַחֲתֵם מִיָּד עַל הַבְּחוּר הַזֶּה שֶׁהוּא מְשַׁעֵ, וְאֵם יִשְׁאַלוּ אוֹתוֹ אֵיכּוֹרְמִצְיָה עַל הַבְּחוּר בְּשִׁבִיל שְׂדוּךָ, הוּא יַעֲנֶה מִיָּד שֶׁהוּא יוֹדֵעַ שֶׁהַבְּחוּר מְשַׁעֵ, כִּי הוּא רוֹאֵה אֶת הַבְּחוּר רַךְ עַל הַשְּׁלַחְנוֹת... - אָדָם כֵּן לֹא יְכוּל לְהִיּוֹת בְּיִשְׁיבָה אוֹ בְּתַלְמוּד תּוֹרָה, הוּא לֹא יְכוּל לְהִיּוֹת מְגִיד שְׁעוֹר אוֹ מְלַמֵּד.

מִי שֶׁלֹּא מִנַּח בְּחֲנוּךְ וְנִכְנַס לְמִקּוֹם שֶׁמְסֻתּוֹבְבִים שָׁם יְלָדִים הוּא יְכוּל לְהִתְעַצְבֵּן מְאֹד, הוּא יְכוּל לְהִתְרַגֵּז וְלְהִזְיֵק לְיְלָדִים חָס וְשְׁלוֹם מְרִב כְּעַס.

מִקֵּדָם דְּבַרְתִּי דְרָשָׁה לְיְלָדִים מִהִתְלַמּוּד תּוֹרָה, וּבְאֲמִצַּע יְלַד הַתְּחִיל לְצַעֵק, מָה הֵייתִי עוֹשֶׂה אֵם לֹא הֵייתִי מְנַח בְּחֲנוּךְ?... - בְּרוּךְ הַשֵּׁם שֶׁעֲכָשׁוּ אֲנִי יוֹדֵעַ שֶׁכֶּהֱם יְלָדִים, כֶּכָּה הֵם

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אֲנִי מְבִיאִים לְפָנֶיכֶם שְׁעוֹר חֲדָשׁ שְׂרֵאשׁ הַיְשִׁיבָה שְׁלִיט"א מְסֻר לְמְחַנְכִים בְּיוֹם חֲמִישִׁי פְּרִשְׁת וְתָרוּ ה'תשפ"ג בְּקָרִית בְּרִסְלָב - לִיבְעֶרְטִי יע"א

אֵם יוֹדְעִים אֶת הַחֲשִׁיבוֹת זֶה יוֹתֵר קָל

מוֹהֲרָא"ש זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ מִבִּיא הַרְבֵּה פְּעָמִים אֶת מָה שֶׁחֲכַמְיָנו הַקְּדוֹשִׁים אוֹמְרִים בְּסִפְרֵי (נִשְׂא, פִּסְקָא א): "אֵין מְחַזְקִין אֶלָּא לְמַחְזְקִין", הַכִּי הַרְבֵּה צְרִיכִים לְחַזֵּק אֶת אֵלוֹ שְׁנוֹתָנִים חֲזוּק לְאַחֲרִים. זֶה לֹא דְבַר קָל לְשַׁבֵּת עִם יְלָדִים; זֶה דְבַר קָשֶׁה; זֶה אֲתַגֵּר קָשָׁה מְאֹד לְשַׁבֵּת עִם יְלָדִים יוֹם אֲחָרֵי יוֹם.

לְהִיּוֹת מְלַמֵּד אוֹ מוֹרָה זֶה לֹא עֲבוּדָה קָלָה, אֲבָל אֵם יוֹדְעִים אֶת הַחֲשִׁיבוֹת, מִתְבּוֹנְנִים: 'עֲבְרוּ כְּמָה קְדָשִׁים בְּשִׁנָּה, חֲשׁוֹן, כְּסֻלוֹ, טַבַּת, שְׁבֻט, וְכָבֵר אוֹחְזִים בְּחֲדָשׁ אֲדָר, מָה עִשִׂיתִי עַד עַכְשָׁו? לְמַדְתִּי עִם יְלָדִים, דְּבַרְתִּי עִם הַיְלָדִים אֲמוּנָה, בְּנִיתִי יְלָדִים' - וְאֵז כָּל הַעֲבוּדָה הוֹלְכַת יוֹתֵר בְּקָלוֹת.

חֲנוּךְ זֶה עֲבוּדָה מְסוּג אַחַר

מְלַמְדִים וּמוֹרֹת שִׁיּוֹשְׁבִים עִם יְלָדֵי יִשְׂרָאֵל, עִם נְשִׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, צְרִיכִים הַרְבֵּה חֲזוּק כְּדִי לְזַכֵּר שֶׁ'חֲנוּךְ' הוּא לֹא כְּמוֹ עֲבוּדוֹת אַחֲרוֹת שֶׁעוֹשִׂים מָה שֶׁכְּתוּב בְּסִפְר וְזוֹהוּ, וְאֵם הַסִּפֵּר אוֹמֵר שֶׁעֲכָשׁוּ צְרִיכִים לְקַחַת אֶת הַיְלָד וּלְסַלֵּק - אֵז יִסְלְקוּ אוֹתוֹ הַבִּיתָה, וְכִדּוּמָה.

• ילדים שאין להם מסגרות לשבת

נשיקת המזוזה, כל ילד צריך לקבל איזה מלה טובה, חמימות, נשמה ולב.

פעלתן של מלים טובות

וזגם העבודה של המנהל והמנהלת, לתת מלים טובות למלמדים ולמורות, עם מלה טובה אחת, עם חיוך אחד אפסר לשנות את כל האדם.

מבשרי אחזה אלו-ה (איוב יט, כו), המורות יכולות לראות את זה לבד בעצמן; אשה עובדת מאוד קשה בבית, היא מכבסת, היא רוחצת, היא מבשלת, ובעלה מגיע הבייתה ואומר לה: "וואוו! תודה רבה", "את כל כך מכשרת", "את כל כך טובה אלי", "אני מודה לך שעשית עבודה כל כך יפה", - מקבלים כוחות חדשים, ואפסר להמשיך הלאה לעשות.

אחרי החתנה שלי לא ידעתי את זה, ראיתי את אשתי עובדת מאוד קשה בבית, אז השתטחתי על הרצפה ושטפתי את הרצפה, כשבאתי למוהרא"ש הבנתי שלא צריכים להשתטח על הרצפה, העקר זה להרגשה שנותנים, אומרים פמה יפה ונקי הבית וכדומה, וזה נותן כוחות חדשים לאשה שתוכל להמשיך לעשות את מה שהיא עושה.

אותו דבר הוא אצל כל האנשים, ובפרט אצל ילדים, אם ילד מרגיש שהמלמד שלו אוהב אותו, הוא מעריך את מה שהוא עושה, הוא נהיה שבע, וזה גורם שהוא ירצה להמשיך להיות טוב.

המשך השעור בעזרת השם בשבוע הבא

מזוּר הַנוּד

בקול ברסלב

לשמעת כל שיעורי הריונוך (באודיש)

מראש הישיבה שליט"א בקול ברסלב

הקישו 1-2-4-2-1

- שמעו ורחי נפשכם -

בוחרים לעשות צלומים ולהכין קפה, תוצר בעיה, שכל הילדים ירצו לחקות את הילדים האלו כדי שיהפכו למיחסים ויקבלו מטרה? מה עושים כאן?

התשובה היא, שהמלמד עם רב חכמתו צריך לתת לכל אחד מלים טובות בדברים שהוא מצטיין בהם; הילד שהאפי שלו שהוא מתפלל יפה, זה קל לו, הוא לא צריך לעבד קשה כדי להתפלל יפה, הרי אפסר לתת את כל תשומת הלב לילד הזה על שהוא מתפלל מאוד יפה, וילד שהוא רחוק מתפלה, אין לו משג בתפלה, אי אפסר להגיד לו מחמאות מזיפות: "אתה מתפלל מאוד יפה" בעוד שהוא לא מתפלל יפה, ולכן ממנים אותו לגבאי, ואומרים לו: "אתה תלך לעשות לי קפה".

ועכשו למה שהילד שמתפלל יפה ירצה לחקות את הילד האחר, אם הוא כבר מקבל מלים טובות על הדבר שהוא עושה?! הילד הזה כבר נהיה שבע מהמלה הטובה שקבל על התפלה היפה שלו.

הטענה שכל הילדים יקנאו בילד שממנים אותו לגבאי - היא נכונה אם לוקחים רק ילד אחד ושולחים אותו לעשות צלומים, הוא נהיה המיחס של המלמד, ואז כל הילדים רוצים לחקות אותו, אבל למה שלא תתן לכל ילד ילד מלים טובות!?

הילד שמתפלל יפה חייב לקבל מלים טובות על שהוא מתפלל יפה, הילד שכותב יפה, עושים ממנו עסק שלם "תסתכלו איזה יפה הוא כותב!" [אגב, כל הילדים מקנאים בילד שכותב יפה, זה נראה דבר טוב, אבל לא תמיד כתב יפה הוא מעלה, לפעמים זה דוקא חסרון, לפעמים זה בא עם עצבים, זה לא נורא לכתב פשוט...], והילד שמנשק כל פעם את המזוזה, מכרח לקבל מלים טובות על

אנחנו גם עושים מסבת חמש, אבל ברוך השם שאצלנו לא התמונות הם העקר, אחרי כל מסבת חמש אני כל כך נהנה, אני חושב לעצמי: "בשביל זה לבד היה כדאי ה'מסבת חמש', שאני יראה איך שהמלמדים לא מיסרים את הילדים". המלמד מעמיד את כל הילדים על הבמה, וילד אחד לא רוצה לשיר, וילד אחר יורד מהבמה כי הוא ראה את אמא שלו, זה הנחת שלי! התלמוד תורה לא נהרס בגלל שהילדים לא עמדו ישר כמו חילים.

סדום התנהגו במסגרת של כללים

מקבעים

מלמדים ומורות צריכים לדעת שלא כל ילד מסגל לשבת במסגרת, לא כל ילד יכול להתאים לכללים, ישנם ילדים שאין להם את הסבלנות לשבת, הם לא יכולים לשבת מדי הרבה זמן על מקום אחד, אי אפסר להכריח אותם שיתאימו בדיוק למסגרת. זה היה רק בסדום, סדום התנהגו בכללים מקבעים, מי שהיה יכול להתאים למסגרת השאירו בחיים, ואת השאר הרגו. אסור להתנהג כך עם ילדים, אסור לדחוף לצד את הילדים שלא יכולים להצמד למסגרת.

תמנה את הילד לגבאי

המלמד צריך לקלט איזה ילד לא מסגל לשבת ולמנות אותו לגבאי, במקום שאני יצא מהפתה לעשות צלומים, אני אשלח את אותו ילד שלא יכול לשבת שילך לעשות את הצלומים, ובמקום שאני יצא מהפתה להכין לי קפה, אני אשלח את הילד הזה שיעשה את הקפה.

ילד יכול לחיות מזה שבוע שלם, המלמד שלי בחר אותי לעשות את הצלומים ולהכין קפה!

כל ילד צריך לקבל מלים טובות

שואל מלמד: אם הילדים יבחינו שהילדים שהם שבורים, או שאינם יושבים ועושים מהפכות, את אלו

על מה מדברים בשלחן שבת?

שאלה:

לכבוד ראש הישיבה שליט"א.

באחד השעורים בימי חמישי שמעתי את הראש ישיבה שליט"א אומר שיש לדבר בשלחן שבת חדרשות ומילי דשטותא וכדומה, רק יש להיות חזק ולהפך את כל החדשות וכדומה לשיחות של אמונה והשגחה פרטית. מה זה אומר? איך עושים את זה?

יישר כח

תשובה:

בעזרת ה' יתברך - ערב שבת קדש פרשת וישלח, ט"ו כסלו, שנת תש"פ לפרט קטן

לכבוד ... גרו יאיר.

קבלתי את מכתבך.

רבנו הקדוש אומר (לקוטי מוהר"ן חלק א', סימן א): "פי איש הישראלי צריך תמיד להסתכל בהשכל של כל דבר ולקשר עצמו אל החכמה והשכל שיש בכל דבר", בכל נושא שמדברים עליו יש לחפש בו את השם יתברך, "כדי שיאיר לו השכל שיש בכל דבר להתקרב להשם יתברך על ידי אותו הדבר", כשרואים משהו קורה יש להוציא מזה דרך ועצה לעבודת השם יתברך; גם כששומעים שיחת חדרשות וכדומה, צריכים להוציא מזה רמזים איך לעבד את השם יתברך. כמו שרבנו אומר (שיחות הר"ן, סימן נב): "מכל הדברים צועק כבוד השם יתברך, פי מלא כל הארץ כבודו, ואפלו מספורי הגוים צועק גם פן כבוד השם יתברך", אפלו מחדשות אמות העולם שומעים את השם יתברך; זאת אומרת שבכל פעם ששומעים איזה חדרשות יש להוציא מזה דרך לחיים ועצה לחיים.

כשיושבים בשלחן שבת זה לא זמן לספר חדרשות, כשיושבים בשלחן שבת זה זמן שהאבא מטמיע בילדים אמונה ואהבת השם יתברך והתורה, זה מה שאמרת שיש לספר חדרשות בשלחן שבת, זה רק במקרה שהילדים אין להם סבלנות לשמע תורות וכו' שאז יש לקרובם אל השם יתברך בחכמה על ידי שמשוחחים מתחדשות וכתוף החדשות מכניסים פאן מלה על אמונה ושם מלה על השגחה פרטית.

עכשו שקרה מקרה כזה נורא, הגיעו רוצחים לטבח ביהודים, הם הרגו בחור חף מפשע עם אמא לילדים קטנים על לא עגול בכפה השם ינקם דמם; איפה שרק הולכים ועומדים כלם מדברים מהחדשות, אפשר להפוך את זה לכלי ולהכניס בזה את הקדוש ברוך הוא. להכניס באמצע השיחה את מה שמוהרא"ש אומר, לפני שיוצאים מהבית לשים את היד על המזוזה ולהתפלל תפלה קצרה: "הקדוש ברוך הוא תשמר אותי, תחזיר אותי בשלום הביתה", וכשחוזרים הביתה לשים את היד על המזוזה ולומר: "תודה ה' שחזרתי בשלום".

אפשר גם להוסיף בשיחה שאנחנו בגלות, "עשו שונא ליעקב", הגויים שונאים אותנו; שלא נטעה לרגע שהגויים הם הידידים שלנו וכן הלאה. וגם מספרים על הנסים והחסדים שראו בתוף הצרה עצמה וכן הלאה.

לגבי מלתא דשטותא; רבנו אומר (עין לקוטי הלכות, נפילת אפים ד, ה): "סע האט א פנים אז מע קען מער ניט פרייליך זין נאר מיט נאריש מאכן זיך"

פרוש: אי אפשר לבוא לידי שמחה כי אם על ידי מלתא דשטותא; את זה אפשר לעשות בפית עם הילדים, משמחים את עצמנו עם הילדים הקטנים, עושים הכל העקר להיות בשמחה.

הקדוש ברוך הוא יעזר שיהיה לך הצלחה בכל הענינים.

...
(עצתו אמונה חלק ח', מכתה תתכ"א)

איך אני יכול להגמל משמיעת חדרשות ופוליטיקה?

שאלה:

לכבוד ראש הישיבה שליט"א.

תמיד מאד נמשכתי להקשיב לחדשות במיחד על פוליטיקה אמריקאית, אבל במיחד בשנים האחרונות כשהחדשות כל כך מסעירות מידי יום מחדש, זה מושך אותי עוד יותר.

אני מגיע בשבת לבית הכנסת, וכל אחד מדבר רק מהחדשות והפוליטיקה, ואני גם

נמשך לתוף השיחות האלו, אבל אני מתבייש אחר כך מעצמי ששבת היום ואין לי דאגות אחרות רק לדבר על פוליטיקה מטפשת. מה העצה להגמל מלעסק כל כך הרבה בשמיעת וקריאת חדרשות, הן בשבת קודש, והן בכל השבוע? אני יודע שזה שורף לי כל כך הרבה שעות יקרות יום ויום.

תשובה:

בעזרת ה' יתברך - יום ג' פרשת חיי שרה, כ"ג מר-חשון, שנת תשפ"א לפרט קטן

לכבוד ... גרו יאיר.

קבלתי את מכתבך.

איפה שרק הולכים רואים איך אנשים מתלהטים בפוליטיקה, חלקם שמחים בנצחוננו של הנשיא החדש (של ארצות הברית) וחלקם זועמים, תשאל את מי ששמח: 'במה אתה שמח? מה זה קשור אליך?' ותשאל את אלו שזועמים שהנשיא הפסיד: 'מה זה אכפת לך? מה זה נוגע אליך?' אף אחד מהם לא ידע מה לענות לך, כי כל הפוליטיקה הזאת, למי להצביע, מי הולך לנצח, מי נצח - הכל דמיון אחד גדול.

לאנשים מועטים יש את השכל לא לשרף את הזמן של החיים בדברים שלא מוסיפים כלום לחיים, אנחנו צריכים לזכור מה רבינו דורש מאתנו, רבינו הקדוש אומר (שיחות הר"ן, סימן נא): "את זה תקבלו ממני שלא יטעה אתכם העולם, כי העולם מטעה מאד", אל תתנו לעולם להטעות אתכם, כשחושבים רואים שהחיים חולפים כמו צל, כצל ימינו על הארץ ואין מקוה (דברי הימים א-כט, טו), אומרים על זה חכמינו זכרונם לברכה (בראשית רבה צו, ב): "הלואי כצלו של כהן, או כצלו של אילן, אלא כצלו של עוף בשעה שהוא עף", הלואי שימינו היו כמו צל של קיר שאורך קצת זמן עד שהוא חולף, או כמו צל של עץ, אבל כשסתכלים היטב רואים שהחיים של האדם הם אפילו לא כמו צל כזה, החיים עוברים כל כך מהר כמו צל של צפור שעפה.

פעם אחת ראו איך רבי נתן מדבר דבורי התחזקות עם ילד, שאלו אותו למה הוא מדבר עם ילד קטן, ורבי נתן אמר עם נגון: "הנה הוא ילד, הנה הוא כבר בחור, כבר

פעם אחת ראו איך רבי נתן מדבר דבורי התחזקות עם ילד, שאלו אותו למה הוא מדבר עם ילד קטן, ורבי נתן אמר עם נגון: "הנה הוא ילד, הנה הוא כבר בחור, כבר

פעם אחת ראו איך רבי נתן מדבר דבורי התחזקות עם ילד, שאלו אותו למה הוא מדבר עם ילד קטן, ורבי נתן אמר עם נגון: "הנה הוא ילד, הנה הוא כבר בחור, כבר

תְּדַבֵּר אֶל הַיְלָדִים הַרְבֵּה דְבוּרֵי אַמוּנָה, כִּךְ הֵם יְהִיוּ בְּרִיאִים וְרוֹגְעִים

בְּעֶזְרַת ה' יִתְבָּרֵךְ - יוֹם א' פְּרֶשֶׁת אַחֲרֵי קְדוּשִׁים, ב' אִיר, שְׁנַת ה'תשפ"ג לְכַבוֹד הַמְּלַמֵּד ... נְרוּ יְאִיר קְבַלְתִּי אֶת מִכְתָּבְךָ.

חֲכַמֵּינוּ זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה אוֹמְרִים (מִסְכָּת פֶּלֶא רַבְתִּי, פָּרָק ב): "בְּכָל יוֹם מְלֶאֶךָ יוֹצֵא מִלְפָּנַי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְחַבֵּל אֶת הָעוֹלָם, כִּיּוֹן שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְסַתְּפֵל בְּתִינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבֵּן, מִיַּד נִהַפֵּף כְּעֶסוֹ לְרַחֲמִים", כִּל יוֹם יוֹצֵא מִשְׁמַיִם מְלֶאֶךָ וְרוֹצֵה לְהַחְרִיב אֶת הָעוֹלָם, וְכִשֶּׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רוֹאֶה שֶׁהַיְלָדִים, תִּינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבֵּן לוֹמְדִים אֶת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה - הוּא לֹא מְרַשֵּׁה לְמֶלֶאֶךָ לְהַחְרִיב, רוֹאִים שֶׁכָּל הָעוֹלָם עוֹמֵד עַל הַתּוֹרָה שֶׁל תִּינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבֵּן.

תְּדַבֵּר אֶל הַיְלָדִים הַרְבֵּה דְבוּרֵי אַמוּנָה, כִּךְ הֵם יְכַרְיִאוּ בְּכָל הַבְּחִינוֹת. כְּכָל שֶׁהַמְּלַמֵּד מְדַבֵּר וּמְשׁוֹחַח עַל אַמוּנָה וְעַל סְפוּרִים שֶׁל הַשְּׂגָחָה פְּרֻטִית, סְפוּרִים שֶׁל אַמוּנָה וּבִטְחוֹן - נַעֲשִׂית בַּפֶּתַח אֲוִירָה רְגוּעָה, אֲוִירָה מְתוּקָה; הַיְלָדִים רוֹצִים לְבֹא לְתַלְמוּד תּוֹרָה, הֵם מְצַפִּים לְחֹזֵר לְתַלְמוּד תּוֹרָה.

דְּבַר מְעַנֵּן הַמְּלַמֵּדִים יְכוֹלִים לְרֹאוֹת; הַיְלָדִים שֶׁבָּאִים מִבֵּית שְׂמֻדְבָּרִים הַרְבֵּה אַמוּנָה - לָהֶם אֵין פְּחָדִים, הֵם לֹא צְרִיכִים טְפוּלִים מְאֹמֹת הָעוֹלָם, הַיְלָדִים הָאֵלוּ הֵם יְלָדִים שְׂמֻחִים, לֹא חֹסֵר לָהֶם כְּלוּם, וְאֵלוּ שְׂבָאִים מִבְּתֵימַי שֶׁלֹּא מְדַבְּרִים מְאֻמָּנָה - הֵם צְרִיכִים טְפוּלִים.

הַשֵּׁם יַעֲזֹר שְׂתַצְלִיחַ בְּכָל הָעֲנִינִים.

...

(עצתו אמונה פרשת אמור 298, תשפ"ג)

וְלֵךְ לְבֵית הַפְּנִסָּת וּלְבֵית הַמְּדֻרָשׁ, יִקְרָא בַּתּוֹרָה וְיִשְׁנֶה בְּבִיאִים", אָדָם צְרִיף לְקוּם בְּשַׁבַּת בְּבִקְרָה לְלַכֵּת לְבֵית הַפְּנִסָּת לְלַמֵּד וּלְהַתְּפַלֵּל, "וְאַחֲרָיו לְלַכֵּת לְבֵיתוֹ וְיֹאכַל וְיִשְׁתֶּה, לְפִי שְׂאֵין לוֹ מְנוּחָה לְקוֹדֶשׁ אֲרִיף הוּא אֲלֵא עִם עוֹשֵׂי תּוֹרָה בְּלִבָּד". לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֵין נַחַת רוּחַ אֲלֵא מֵאֵלוּ שְׁלוֹמֵי־דִים תּוֹרָה, "מִכָּאֵן אֲמָרוּ: שִׁיִּקְרָא אָדָם כְּדִי שֶׁלֹּא תִשְׁיַגְנוּ בּוֹשָׁה וּכְלָמָה בְּשַׁעֲהָ שְׂאוֹמְרִים לוֹ: 'עֲמֵד וְעָרוֹף מְקָרָא שְׂקָרִית', 'עֲמֵד וְעָרוֹף מְשָׁנָה שְׁשֻׁנִית'", שֶׁהָאָדָם יִרְאֶה לְלַמֵּד חֲמֹשׁ וּמְשֻׁנִּיּוֹת, כִּי כְּשֶׁעוֹלִים לְעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן שׁוֹאֲלִים אֶת הָאָדָם: "תַּתְּחִיל לְהַגִּיד חֲמֹשׁ שְׁלֹמֵדָת, תַּתְּחִיל לְהַגִּיד מְשֻׁנִּיּוֹת שְׁלֹמֵדָת", מֵה גְדוּלָה תִּהְיֶה הַבּוֹשָׁה אִם יִשְׂאָר עִם פֶּה פְתוּחַ וְלֹא יִהְיֶה לוֹ מֵה לְעֻנּוֹת.

שַׁבַּת הוּא זְמַן שֶׁל חֲנוּךְ הַיְלָדִים, בְּמִקוּם לְעֲמוּד עִם חֲבֵרִים בְּבֵית הַפְּנִסָּת וְיִדְבֵּר פּוֹלִיטִיקָה - לֵךְ הַבֵּיתָה עִם הַיְלָדִים שֶׁלְךָ וְתַעֲרֵף אֶת הַסְּעוּדָה. בְּלִיל שַׁבַּת אַחֲרֵי הַתְּפִלָּה מְגִיעִים מְלֶאֶכִים וְהֵם מְלוּיִם אֶת הָאָדָם עַד לְבֵיתוֹ (שַׁבַּת קִיט"ו), זֶה חֹסֵר כְּבוֹד לְתַת לְמֶלֶאֶכִים לְחַכּוֹת עַד שֶׁגּוֹמְרִים לְשׁוֹחַח, צְרִיף מִיַּד לְלַכֵּת הַבֵּיתָה לְעֲשׂוֹת אֶת הַסְּעוּדָה, כְּמוֹ שֶׁנִּפְסַק בְּשִׁלְחַן עָרוֹף (אוֹרַח חַיִּים סִימָן רַע"א, סַעִיף א): "כְּשֶׁיִּבְאֵה לְבֵיתוֹ יִמְהַר לְאָכַל מִיַּד". מִכָּל הַפְּטוּטִים הָאֵלוּ לֹא נִשְׂאָר כְּלוּם, בְּמִקוּם לְדַבֵּר בְּבֵית הַפְּנִסָּת פּוֹלִיטִיקָה, לֵךְ הַבֵּיתָה וְתַדְבֵּר עִם אֲשֶׁתְךָ וְהַיְלָדִים עַל פְּרֶשֶׁת הַשְּׁבוּעָה, תְּסַפֵּר לָהֶם סְפוּרֵי צְדִיקִים וְסְפוּרֵי תְּפִלָּה.

אֲשֶׁרֵי מִי שֶׁלֹּא מְרַמֵּה אֶת עַצְמוֹ, אֵין לוֹ שְׂיִכּוֹת עִם שׁוּם פּוֹלִיטִיקָה, הוּא חֵי עִם הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, הוּא חֵי עִם הַתְּכִלִּית, הוּא זֶה שִׁיְנֻכָּה לְחַיִּים מְאֻשְׁרִים בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא. הַשֵּׁם יַעֲזֹר שְׂתַצְלִיחַ בְּכָל הָעֲנִינִים.

...

(קונטרס עצתו אמונה פרשת חיי שרה, תשפ"א)

אַבְרָהָה, הַגֵּה הוּא כְּבָר יְהוּדֵי מְבַגֵּר, וְהַגֵּה מוֹבִילִים אוֹתוֹ כְּכָר לְמְנוּחַת עוֹלָמִים - לְבֵית הַחַיִּים", כָּל פְּמָה שְׁנִים מְגִיעוֹת בְּחִירוֹת חֲדָשׁוֹת, מְתַלְהֵטִים בְּפוֹלִיטִיקָה, לֹא קוֹלְטִים שְׁבִינִתִים חוֹלְפוֹת הַשְּׁנִים וְלֹא נִשְׂאָר כְּלוּם מְזֶה, לֹא מְרוֹיַחִים מְזֶה כְּלוּם. רַחֲמַנּוּת עַל אֵלוּ שְׁחַיִּים בְּסַעֲרַת הַפּוֹלִיטִיקָה, רְבִינּוּ אוֹמֵר (שִׁיחוֹת הַר"ן, סִימָן ו'): "הַיִּצָּר הָרַע דּוֹמָה כְּמוֹ מִי שֶׁהוֹלֵךְ וְרִץ בֵּין בְּנֵי אָדָם, וְיָדוּ סוֹגְרָה וְאֵין אָדָם יוֹדֵעַ מֵה בְּתוֹכָהּ, וְהוּא מְרַמֵּה בְּנֵי אָדָם וְשׁוֹאֵל לְכָל אֶחָד, מֵה אֲנִי אוֹחִז. וְלְכָל אֶחָד נִדְמָה כְּאֵלוּ הוּא אוֹחִז מֵה שֶׁהוּא מְתַאָּנֶה. וְעַל כֵּן הַכָּל רְצִים אַחֲרָיו כִּי כָל אֶחָד סוֹבֵר שִׁישׁ בְּיָדוֹ מֵה שֶׁהוּא חָפֵץ, וְאַחֲרָיו כִּי הוּא פוֹתַח אֶת יָדוֹ וְאֵין בָּהּ כְּלוּם", אוֹתוֹ דְּבַר - אוֹמֵר רְבִינּוּ - זֶה עִם הַיִּצָּר הָרַע, "כְּמוֹ כֵּן מְמַשׁ הַיִּצָּר הָרַע, שֶׁהוּא מְרַמֵּה כָּל הָעוֹלָם, וְהַכָּל רְצִים אַחֲרָיו וּמְרַמֵּה לְכָל אֶחָד וְאֶחָד", הוּא מְפַתֵּה אֶת הָאָדָם שֶׁיִּרְדֵּף אַחֲרָיו וְכִי הוּא יְמַלֵּא אֶת כָּל תַּאֲוָתָיו, אֲבָל בְּסוּף כְּשֶׁאָדָם מְסַתְּלֵק מְזֶה הָעוֹלָם, הוּא פוֹתַח אֶת יָדוֹ וְהָאָדָם מוֹצֵא אֶת עַצְמוֹ לְלֹא כְלוּם, הוּא רִדֵּף אַחֲרָיו כִּל חֲזָיו לְחַנּוּם.

צֵא מִהַדְּמִיוֹנוֹת שֶׁל פּוֹלִיטִיקָה, בְּפֶרֶט בְּשַׁבַּת קוֹדֶשׁ, שַׁבַּת זֶה לֹא זְמַן לְפוֹלִיטִיקָה, שַׁבַּת זֶה יוֹם שֶׁל הַתְּקַרְבוֹת לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ. חֲכַמֵּינוּ הַקְּדוּשִׁים אוֹמְרִים (זוֹהַר הַקְּדוֹשׁ וַיִּקְהַל, רַה"ג): "הֵאֵי יוֹמָא, יוֹמָא דְנִשְׁמַתִּין הוּא וְלֹא יוֹמָא דְגּוּפָא", שַׁבַּת זֶה יוֹם עֲבוּר הַנְּשֻׁמָה, לֹא בְּשִׁבִיל הַגּוּף, שַׁבַּת זֶה זְמַן שֶׁצְרִיף לְהַתְּכַוֵּן לְיוֹם שֶׁכָּלוּ שַׁבַּת. חֲכַמֵּינוּ הַקְּדוּשִׁים אוֹמְרִים (תְּנַא דְבִי אֲלִיהוּ רַבָּה, פָּרָק א) עַל הַפְּסוּק (תְּהִלִּים קַלֵּט, טז): "יָמִים יִצְרוּ וְלוֹ אֶחָד בָּהֶם" - שְׁנֵה עוֹלָה עַל שַׁבַּת קוֹדֶשׁ, "אֵף עַל פִּי שְׂאֵתָם עוֹשִׂים מְלֶאֶכָה כָּל שִׁשָּׁה יָמִים, יוֹם הַשַּׁבַּת יַעֲשֶׂה כְּלוֹ תּוֹרָה, מִכָּאֵן אֲמָרוּ: לְעוֹלָם יִשְׁכִּים אָדָם וְיִשְׁנֶה בְּשַׁבַּת,

לקבלת הנליון מדי שבוע יש לשלוח אימייל ל: jhbul1234@gmail.com

קוֹל בְּרַסְלָב

קוואל פון חיזוק (נשים)

שיעורים; סיפורי תפילה; מתכונים; ועוד

079-704-0069

ארצות הברית 212-444-9169 / 845-351-9060 / אנגליה 03303502363

קנדה 438-320-9090

...

קוֹל בְּרַסְלָב

שיעורים; חיזוק יומי; ניגונים; סיפורי תפילה ועוד

079-704-0066

ארצות הברית 212-444-9191 / 845-351-0910 / אנגליה 03303502361

קנדה 4383008080 / בלגיה 3235003461 / ארגנטינה 11552354370

מייל חיזוק יומי chizikyomi@gmail.com